

KÖRLEVÉL

December 1993

Teljes szívből köszöntelek mindanyiatokat a mi Urunk Jézus Krisztusunk drága nevében a Titusz 1:1 versével:

„Én, Pál, Istennek egy szolgája és Jézus Krisztusnak egy apostola, elrendelve az Isten választottainak a hitéért és az Igazság felismerésére, amely beigazolódik egy Istenfélő életmódban ...“

Egy hívő ember élete Isten beszéde és a Gyülekezet, ill. a közösség korlátai között zajlik le. Az egyediek és a diaszpórában élők is, mint testtagok hozzátartoznak az ÚR egyetemes szervezetéhez. Az üdvtörténelem középpontja Isten személyes kinyilatkoztatása Jézus Krisztusban és ugyanakkor a mi Vele való találkozásunk. Egyedül Ő benne fordult Isten üdvösséget hozva az emberiséghez, egyedül Ő általa üdvözülhetünk, egyedül Őbenne történik mindazok találkozója, akik kegyelemből az Ő tulajdonai lettek. Ő a Fej, akinek az Ő testének minden egyes tagja alárendeli magát. Egyedül az írott Ige a mi lábaink szövétéke és egy fényszóró lámpás a mi utunkon az ÚR követésében.

A Szövetségkötés által elkötelezte az ÚR Isten az Izráel népét az Ő Szavának megtartására. A nyilvánosságra hozott és közhírré tett Igéknek semmi mondanivalója nem volt az összes többi nemzeteknek. Hozzájuk nem beszélt Isten; az ő számukra nem leplezte le magát. Ők tovább járhattak az ő saját utaikon. Ellenben az Ő szövetséges népe, Izráel, el lett kötelezve az Ő Szövetséges Szavára. Ebből kifolyólag nem járhat a saját útján.

Az Ószövetségben először a kőtáblákra lettek az Igék írva, mert a szívek is kövesek voltak. Az Új Testamentumban hústestet öltött az Ige, és az elvégzett megváltás erejénél fogva húsos szívekké lettek a mi köszíveink átalakítva. Így hangzik a beteljesedett ígélet (Ezék. 11:19-20; Ezék. 36:26-27; Zsid. 8:10 stb.). Az összes újjászületettek életet kaptak Istenből és magukba veszik az írott Igét, amely élővé lesz a Szellem által. Az Újszövetség hívői alkotják a gyülekezetet, amely el lett kötelezve az Ő Szavára. Az összes többi gyülekezetek járhatnak a saját utaikon, az Ő tulajdon népe nem járhat a saját útján.

Minthogy a gyülekezet egyénekből tevődik össze, Isten mindenképpen személyesen kell a jogához jusson. Branham testvér sok prédikációt tartott a legkülönbözőbb témákról, többek között „A gyülekezet és az ő állapota” –ról is. Ami az Új Szövetség népét illeti, úgy egy leltározás teljesen elengedhetetlen. Hadd szóljon és nyújtson segítséget a mi hűséges Urunk az Ő tanácsa és az Ő jótetszése szerint.

Amennyiben az idők jeleit megvizsgáljuk, a fájdalmas békefolyamatot Izráel és a PFSZ között, az arab szomszédokkal és nem utolsósorban Izráel térdre esését a pápa előtt, azzal a kéréssel, hogy a Vatikán ismerje el politikai szempontból az Izráel Államot, akkor észrevehető, hogy legfőbb ideje annak, felkészülésünket komolyan venni és véghez vinni. Isten prófétikus Igéjének megfelelően, a nemzeteknek kiszabott kegyelmi idő vége egybeesik az Izráel számára kiszabott kegyelmi idő kezdetével (Ap. Csel. 15:13-18; Róm. 11:11-27). A Szövetség megkötése az Izráel Állam és a Vatikán Állam között (Dan. 9, 27) hozzávetőlegesen akkor játszódik le, amikor a menyaszszony a nemzetekből felvétetik.

Amilyen gyorsan történt egy rövid idő alatt az egész Európában a sok változás, úgy történik most a második fázisban Közel-Keleten. Amint véget ért itt a hidegháború, miközben a leszerelés játszotta a főszerepet a békefolyamatban és magával hozta a szomszédokkal való megbékélést, így fog most ez a csalogó békefolyamat közvetlen «a világtörténelem fókuszpontjában» sikerhez jutni, hogy beteljesedjen, ami írva áll: „Amikor azt mondják: »Most békesség és biztonság uralkodik« ...“ (1.Thess.5:3). Ami jelenleg történik a föld mintegy 50 háborús tüzfészkeiben és gyulladáspontjaiban, együttvéve sem képviseli annak jelentőségét, amit a Közel-Keleten lezajló aktuális események képviselnek az üdvtörténelem szempontjából. Most a biblia «végidőre szóló próféciájáról» van szó, amely politikai szinten elsősorban Izráellel és az újonnan kialakuló római birodalommal foglalkozik, amely magába foglalja egész Európát beleértve Izráelt is.

Ebben az utolsó gyülekezeti korszakban eljutott a megígért és kinyilatkoztatott Ige-üzenet egész a : „*Ímé (meglásd), jön a Vőlegény! Menjetek ki, az Ő fogadására ...*” kiáltásig (Mt.25:1-13). Mindazonáltal a készenlétre tiszta kell legyen a lámpásunk, olajjal megtöltve és égő állapotban. Úgyszintén korszaink telve kell legyenek a szellem olajával. Ami a korszok szimbólumát illeti, úgy a Szentek Szentjében lett őrizve az aranyedény (korsó) a mannával (Zsid.9:4). Következésképpen tehát nem csak olajról van szó, hanem a mennyből jövő táplálékról is, a mannáról — a trónról frissen kinyilatkoztatott Igéről, amellyel élünk. Az okos szüzek megtöltött aranyedényei (korsói) a Máté. 25-ből mindkettőt magába foglalja, az Igét és a Szellemet. Egy felszíni ránézésre csak a Szellemről van szó mint az olajról. A Szellem nem egy fűvő szél valahol, a Szellem befolyásolja és feltárja az Ige isteni lényegét és így telnek meg edényeink Szellemmel. Így szól az ÚR: „*A Szellem az, aki létrehozza az életet, a hústest nem használ semmit; azok a beszédek - Szavak, amelyeket Én mondtam nektek, Szellem és élet...*“ (Jn.6:63). Az Ő teljességéből veszünk kegyelmet kegyelemért és hallgatjuk, amit a Szellem az Ige által mond a gyülekezeteknek.

Isten kegyelméből egy mély bevezetést kaptunk az összes bibliai tanításokba és az üdvtörténelem prófétai részébe is. Most pedig elengedhetetlen az isteni rend szerinti véghezvinni a személyes utasításokat és előkészítéseket az életünkre, Jézus Krisztus visszajövetelének a dicsőséges napjára. Azon a napon megjelenik az összes hívó mint egy egységes közösség az ÚR előtt, folt és ránc nélkül és minden szemrehányás nélkül

(Ef. 5:27). Jézus Krisztus visszajövetelekor nem lesz a tökéletes tanítás és a kifogástalan felismerés vagy az isteni Ige-üzenet teljes kinyilatkoztatása kérdezve; akkor csak az számít, amit Isten az Ő Igéje és az Ő Szelleme által a vérén megváltott seregében megvalósíthatott, és pedig mindenkiben személyesen. Akkor beteljesedik ami írva áll: „*Akik készen valának, bementek Vele a menyegzői vacsorára.*“ Az összes többiek előtt a bezárt ajtó állt. Nos erről a tökéletes előkészítésről van most szó.

A gyülekezet jelenleg még nem „egy szív és egy lélek”; az ÚR teste annyira szétszakadt, mint még soha ezelőtt. Branham testvér azt mondja egy prédikációban: „A legbetegebb test, amelyet én ismerek, az az ÚR teste.“ Ő ezzel a Jer. 8:22 –re utalt: „*Avagy nincs több balsamolaj Gileádban, és nincs ott orvos? Ó, miért van az, hogy az én népem leányához még nem jutott el a gyógyulás?*“ Vajon mit mondana ő ma? Mindazok, akik öreá hivatkoznak, még rosszabb állapotban találhatunk mint az összes többiek. Az egyház történetében még soha ezelőtt nem létezett egy ébredés után egy ilyen káosz. Ennek az emberileg látva reménytelen helyzetnek az önjelölt alkalmazottait lehet felelőssé tenni, akik egy prófétára és az ő szavaira hivatkoznak, anélkül, hogy ők maguk részesültek volna egy isteni elhívásban az Igét hirdetni. Elvetették a széthúzás magvát és előokozták a szakadásokat. Most az eltárolt szellemi táplálék rendszeres kiosztása és Isten teljes tanácshatározatának hirdetése áll előtérben. Az ÚR asztala helyesen kell előttünk megterítve legyen. Amint a bevezető Igeversek kifejezésre juttatják, Isten szolgálói az igazi hit és igazság felismerésére lettek elrendelve, amely **nyilvánvalóvá válik a választottak istenfélő átalakulásban.** Kegyelemből már ezen a földön boldogok vagyunk Istenben, megmaradunk az Igében miközben magatartásunk bizonyítja a hitünket. A kiválasztottak megkülönböztetése abban áll, hogy gyakorlatilag az Igével összhangban álló, istenfélő életmódot folytatnak.

Csak ha a legteljesebb őszinteséggel tekintünk az Ige tükörébe, fogjuk a tényleges állapotunkat felismerni és megállapítani, hogy hogyan is áll körülöttünk. Az Újtestamenti Szövetségekötés előtt figyelmeztető Szavakat intézett az ÚR a néptömeghez, miközben bemutatja a természeti embert az ő régi modorában: „*Hallgassatok mind rám és próbáljátok megérteni! Nincs semmi, ami kívülről jutva az emberbe tisztátalanná tehetné őt, hanem ami kijön az emberből, az az, ami tisztátalanná teszi az embert. Ha valakinek van füle a hallásra, az hallja!*« Amikor azután a sokaságot elhagyva bement a házba, megkérdezték tanítványai a példázatról. Ő pedig így szólt hozzájuk: *»Még mindig ennyire értetlenek vagytok ti is? Nem ismeritek fel, hogy minden, ami kívülről megy be az emberbe, az nem teheti tisztátalanná őt, mert nem a szívébe megy be, hanem a gyomrába, és a hasban természetes módon megtisztul, azután újra az árnyékszékbe kerül!« Majd így folytatta: »Ami ellenben az emberből előjön, az teszi tisztátalanná az embert. Mert belülről, az ember szívéből, jönnek elő a gonosz gondolatok: fajtalanokodás, lopás, gyilkosságok, házasságtörések, kapzsiság, gonoszság, alattomoság, kicsapongás, rosszallóan gyanakodó megszállottság, istenkáromlás, gögös kevélység, esztelenség. Minden ilyen jellegű gonoszság belülről jön és ezek teszik tisztátalanná az embert.« “ (Mk.7:14-23).*

Pál apostol a különböző leveleiben minden olyan dolgokra hivatkozott, amelyek az embert beszennyezik, így például a Róma 1:29-32. „... *telve vannak mindenféle igazságtalansággal, gonosszággal, kapzsisággal és rosszindulattal; telve irigységgel, gyilkolási vágygal, a kötekedés (vitázás) rabjai, ravaszsággal és alattomosággal; árulkodók, rágalmozók, Isten ellenségei, erőszakosak és gögös emberek, dicsekvők, a rosszban nagy képzelőtehetségűek, szüleikkel szemben engedetlenek, esztelenek, hűtlenek, szeretetlenek és irgalmatlanok; ők ugyan pontosan ismerik az isteni jogrendet, hogy, akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, mégis nemcsak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket művelnek.*“

A Gal. 5:19 –ik versétől bemutatja az apostol az ember két hatáskörét, a szellemi életmódot és a hústest szerinti életmódot. Az egyik körzet (terület) ellenáll a másíknak és nem képes alárendelni magát. Emiatt beszél egy egymás közötti viaskodásról és arra a következtetésre jut, hogy bemutassa a hívőknek úgy az óembert, mint az új embert az összes sajátosságaival együtt.

*„A hústest cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: fajtalankodás, erkölcstelenség, élvezethajhászat, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, viszálykodás, féltékenység, meghasonlások, aljas egoizmus, széthúzás, párt szelleme, irigység, részegségi szenvedély, dőzsölés – élvhajhászat és ezekhez hasonlók. Ezekről már előre megmondtam nektek és most megismétlem, hogy, **aki ilyeneket cselekszik, nem öröklí Isten országát.**“*

Befejezésül leírja a Szellem gyümölcseit: *„A Szellem gyümölcse ezzel szemben szeretetben áll, örömben, békességben, türelemben, barátságosságban, jóságban, hűségben, szelídségben, állhatatosságban; az ilyenek ellen nem emelhet vádat a törvény.*“ Mindenki megvizsgálhatja és szemügyre veheti magát, úgy mint a tükörben. Senki nem kell különösen lelkiess legyen annak megállapítására, ha az egyik vagy a másik felsorolt táblázat alkalmazandó az ő életére. Mi hajlamosak vagyunk arra, az érzelmi ember cselekedeteit a saját elképzeléseink szerint, többé vagy kevésbé súlyosnak kategorizálni. Isten a maga részéről egy központi katalógusba osztályozza az egész ördögi-emberi lényt és úgyszintén az isteni-emberi lényt is.

A felsorolás elején olyan dolgok állnak, amelyek felett némely hívő rémülten rázza a fejét: fajtalankodás, erkölcstelenség, kicsapongás, bálványimádás, varázslás. Ugyanakkor az összes többi a „fekete listáról“ ugyanolyan végzetes Isten szemében, nevezetesen: az ellenségeskedés, a civakodás, a féltékenykedés, a veszekedések, az aljas egoizmus, a nézeteltérés, a pártoskodás, az irigység, az iszákosság és az élvhajhászat. *„Márpedig most azt írom nektek: Nem szabad érintkezésetek legyen azzal, aki bár a testvér nevet viseli de fajtalanodik vagy csaló, egy bálványimádó, rágalmozó, részeges vagy egy harácsoló; egy ilyen emberrel még asztali társaságban se legyetek*“ (1.Kor.5:11).

Aki ugyan nem vétkes a nagyobb dolgokban, a felsoroltak közül, viszont ösztönzi az ellenségeskedést, gondoskodik a veszekedésről és a vitázásról, áttör benne a féltékenység, az ilyen ember ugyanúgy a démoni uralom alatt van. A rágalmozó egy

lépcsőfokra van a csalóval, a bálványimádóval és a rablóval állítva, ugyanúgy mint a csökönyösség, házsártosság és az aljas egoizmus. Az önzés vagy egoizmus mindig aljas. Nézeteltérések és frakciók keletkeznek, kitor az irigység; némelyek elveszítik az önuralmukat, vissza vonulnak, mások a részegség és az élvhajhászat rabjaivá válnak, úgy ahogy Pál apostol írja. Függetlenül attól, milyen kézenfekvőnek tűnik a saját érvelésünk vagy argumentációnk, aki ezen dolgok miatt vétкessé teszi magát, az tisztítást okoz az ÚR testén és ő maga sem látja meg az Isten országát.

Gyanúsítások stb., tulajdonképpen minden rosszindulatú viselkedés, amit csak ki lehet agyalni, megtalálható a hívőkben, akik igényt állítanak arra, hogy a menaszszony gyülekezetet képezik. Ez nem csak a látszat, hanem sajnos tény és valóság, hogy az ördögnek megvan a szemfényvesztő trükkje a hívőkkel árulóként, rágalmozóként, közvádlóként; ő közvetlenül *Diabolosz*-ként jár el, nevezetesen az „összevisszaság okozójaként“. Ehhez hozzá jönnek a hamis tanítások, amelyek valamennyien hamisított sugallat útján keletkeznek. Ilyen módon minden szinten behatolt az ellenség a gyülekezetbe és tevékenykedik megsemmisítő módon az Isten népe között.

A külső nyomás - üldözés mindig egyesítette a hívőket, ellenben a belső viszálykodás szakadásokat okoz és megbénít. A szorongatottak összegyűltek imádkozni, nem pedig kávé-pletykára. Ma megoszlott a gyülekezet különböző csoportokra és pártokra, akik egy kölcsönös harcban állnak egymással és kétségre vonják az egymás üdvre jutását és részvételét az elragadtatáson. Sokaknál befészkelődött az arrogancia párosítva az összeegyeztetlenséggel.

Ami a különböző problémákat illeti a gyülekezeten belül, azt mondja Branham testvér értelemszerűen, hogy kilencvenkilenc esetben a száz közül azok emelnek panaszt, akik a valóságban előokozói és felelősök a problémákért. Megszólítani és helyreállítani csak azokat lehet, akikkel Isten még tud beszélni. Az összes többiek visszatásítanak minden Istentől jövő figyelmeztetést, elképzelt indokolt a magatartásuk és észre sem veszik az ÚR jósszándékát. „*Most azonban vessetek el magatoktól ti is minden effélét: a haragos bosszúságot, az indulatos elkeseredettséget, gonoszságot vagy rosszindulatot, a szátok sértő és tisztességtelen, gyalázatos beszédeit! Ne hazudjatok kölcsönösséggel! Mert hiszen levetkőztétek a régi embert az összes cselekedeteivel együtt és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban felismerje Őt*“ (Kol.3:8-10).

Avagy kivételesen üres beszéd lenne ez itt az Írásban? Nem, határozottan, hogy nem! Nem a hitetleneket szólítja fel az önvizsgálatra, hanem a hívőket. Tény és valóság az, hogy a fent felsorolt hústest gyümölcseiből az egyik vagy a másik határozottan igaznak bizonyul, amely által az ellenfél zavartalanul garázdálkodik a hívők között. Az apostol erélyesen buzdít a nyomatékos szavakkal: „*Utoljára: erősödjetek meg az ÚRban és a hatalmas (végtelen), Óbenne rejlő erejében. Öltétek fel magatokra az Isten teljes körű fegyverzetét, hogy képesek legyetek szembeállni az ördög mesterkedési rohamaival szemben! Mert a mi harcunk nem testi- és vér-lények ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának uralkodói ellen, a gonosz szellemi*

lények ellen, amelyek a mennyei világban vannak“ (Eféz. 6:10-13). Az ördög nem áll meg szarvakkal előttünk; hiszen így azonnal felismernénk őt. Ezek a sötétség láthatatlan hatalmai, amelyek megpróbálnak bennünket befolyásolni és inspirálni.

Milyen gyakran támadnak a hívőkben olyan gondolatok, amelyek egymás ellen irányulnak! A gonosz szellemi lények annyira szavahihetővé teszik azokat, hogy azt lehetne feltételezni, hogy igazak. Az igazi hit a szívben rejlik és be van ágyazva a szeretet és a békesség gondolataiban. Nos a megsemmisítő, egymás ellen irányuló érzetek szintén a szívben merülnek fel, ellenben az ördögtől ihletetten, tartósan megalapozódnak a gondolatmeneti világban. Mi ellene kell minden olyan gondolatnak álljunk, amelynek kitűzött célja egy személy vagy a közösség károsítása.

Mindenki elolvashatja az Efézus 6. fejezetét és átforgathatja a szívében. Az őszinte önelemzés még soha ezelőtt nem volt olyan fontos, mint most. Csak aki az ő szíve legmélyén őszinte, fogja elhatározni magát az Úrnak, átadni magát a Szellem által neki, a régi óember jellegét levetni és az új embert felöltetni, *„aki Isten képmására teremtett valóságos Igazságosságban és tisztaságban*“ (Eféz. 4:22-24). A 25. versben fel vagyunk szólítva: *„Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és »beszéljétek az igazat, mindenki a felebarátjával«; hiszen tagjai vagyunk egymásnak.*“ Egy tag nem hazudhatja sem nem csalhatja meg a másikat. De még csak dühbe sem szabad gurulni egymás ellen. De ha mégis valaki elhamarkodottan cselekedett, nem várja meg amíg lemegy a nap, hanem előzőleg rendezzen el mindent. Ahányszor ez nem így történik meg, férőhelyet adunk a becsmérlőnek.

A Jézus Krisztus élete minden Ő erényeivel (2.Pét.1) csak azokban nyilvánulhat meg, akik Isten Szelleme által lettek nemzve és újjászületve és akik magukban hordozzák a Jézus Krisztus érzületét (Fil.2:5). A Szellem gyümölcsein keresztül lesznek nyilvánvalóvá rajtunk a Jézus Krisztus tulajdonságai, tudniillik: *„Szeretet, öröm, békesség, türelem, barátságosság, jóság, hűség, szelidség, állhatatosság; az ilyenek ellen nem emelhet vádat a törvény.*“ (Gal.5:22).

Isten országát csak az láthatja meg, akiben a Szellem gyümölcse növekedhet. De hiszen hogyan juthatnak be emberek egykor az Isten országába, hogyha most az életük folyamán ilyen vagy olyan módon Isten országának a pusztításában részesek? Hogy lehet az Isten gyülekezetéhez tartozni, hogyha most megveti és nem akar annak részese lenni? A korszellem nem állt meg a gyülekezetek kapui előtt. Sokan a hívők közül függetlenek akarnak maradni, saját maguk felett rendelkezni, saját magukat „megvalósítani“. Jóllehet a szájukkal azt mondják: „Én teljesen az Úré vagyok!“, az élet valami egészen másat bizonyít. Egyeseknél egészen nyilvánvaló, hogy a közösségen kívül állnak, minden dologban önkényesen döntenek, az idejük felől, a tizedük felől, tulajdonképpen minden területen önmaguk hoznak határozatot. Ebben az önálló és független állapotban, amelybe most vannak, fognak akkor is találatni, nevezetesen amikor csalódottan zárt ajtók előtt kívül állnak.

Elengedhetetlenül szükséges, hogy valójában mindnyájan átéljék Istent egy megújulás által és ne csak egy újabb keletű foltot tüzzenek egy régi ruhára (az óemberre),

belsejükben pedig ugyanazok maradnak. Mindenki fel kell ismerje, hogy milyen módon alkalmazza őt az ellenség a szolgálatában, hogy megsemmisítő módon befolyást gyakoroljon az Isten népe között. Az ellenség rengeteg tapasztalattal rendelkezik és ilyen vagy olyan módon különösen azokat veszi igénybe, akik által a legnagyobb kárt okozza a gyülekezetben.

Bizonytal vannak némelyek akiket már komolyan meggondolkoztatott a gyümölcstelen szellemi életük; nem utolsó sorban az ő személyes állapotuk. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy mi ennek az oka és hogyan találunk ki ebből a szükségállapotból és válhatunk mások számára áldássá. Honnan erednek az ellenségeskedések, civakodás és féltékenység, amelyek egy lélegzetvételben vannak a varázslással és bálványimádattal és a többi más dolgokkal felsorolva? Ahogy a Szellem gyümölcssei kifejezésre juttatják a megváltottakban a mi Üdvözítőnk tulajdonságait és a természetét, olyan módon mesterkedik az ellenség is sajnos még a hívők között, akikben ő befolyást gyakorolhat.

Az irigység és a féltékenység magával hozta az első emberölést. Kain látta, hogy Isten bizalmasan méltányolta Ábelt és elismerte az ő áldozatát, és máris befellegzett neki. Legelőször az irigység és a féltékenység kerekedik fel, a gyűlölet és a szellemi gyilkolás pedig azután automatikusan következnek (1.Jn.3:15). Valahányszor Isten igazolja magát, megáld és felhasznál valakit, akkor az az ember nem tehet róla. Senki nem képes venni magának valamit, hanem ha fentről adatik meg neki. Istennek bármelyik gyermeke csal azzal rendelkezik, amit az ÚR adott neki; de hiszen emberi érdem nem sorsdöntő, hanem Ő azt vesz, akit akar, adományokat és feladatokat pedig a maga belátása szerint oszt szét. Ha pedig valakinek több van mint a másoknak legyen az szellemi vagy evilági területen, hadd lelje örömét benne. Szegények és gazdagok már mindig is léteztek, de úgyszintén léteztek és még mindig léteznek azok is, akik elégedettek azzal, amijük van. Az ÚR azt mondja: „*Keressétek először Isten országa után és annak Igazsága után, akkor minden egyebet kézhez kaptok.*“ Pál apostol arra buzdít: „*Ha rendelkezünk étellel és ruházattal, úgy hadd legyen az nekünk elegendő.*“ Ennélfogva tehát egyáltalán semmi okunk nincs arra, hogy olyan érzés fejlődjön ki bennünk, ami irigységet és féltékenységet idéz elő. Nem tesz semmi különbséget, hogy földi dolgokra vagy szellemi térségre vonatkozik az, amit az ellenség kikeres magának, hogy károsítson.

Vajon nem-e úgy van ezen a világon, hogy azokat, akik különleges tehetséggel rendelkeznek, nagyra vannak becsülve és értékelve? Az énekesek és énekesnők hangja, a sportolók tehetségei, művészek, a feltalálók stb. ki vannak téve a csodálatnak és a bámulatnak. Miért van eloldva az ördög a hívők között? Branham testvér egy kitűnő összehasonlítást adott nekünk, azáltal, hogy egy labdarúgó mérkőzést tartott szem előtt: „Bárkinél legyen a labda a csapatból, tegyék a többiek feladatukká őt megvédeni (tehermentesíteni), de nem megpróbálni, elvenni tőle a labdát.“

„Igen, Isten úgy szerkesztette egybe a testet, hogy az alacsonyabb rendűnek annál nagyobb tisztességet adott, hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem összhan-

goltan és kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok. És így ha szenved az egyik tag, veled együtt szenved valamennyi, és ha az egyik tag különös megtiszteltetésben részesül, veled együtt örül valamennyi“ (1.Kor.12:24-26).

Minden hívő komolyan fel van szólítva, hogy álljon ellene az ördögnek és az ő ravasz, alattomos, baljóslatú és megsemmisítő hatalmának — és azt pedig a vérontásig (Zsid.12:4), tehát élet és halálig — és ragaszkodjon a Szellem egységének a fenntartásához. Ezt viszont csak az esetben tudjuk megtenni, ha meg tudjuk határozni, hogy milyen módon eszeli és uszítja az ellenség a kölcsönös támadásokat. Csak ha megalázkodunk Isten hatalmas keze alatt, fog felhagyni az ördög az ostromlásával.

„Ennek következtében így áll: ‚Isten a kevélyeknek ellenáll (szembeszegül az arrogánsoknak), az alázatosoknak pedig kegyelmét adja.‘ Vessétek tehát alá magatokat Istennek és álljatok ellene az ördögnek, és így megfutamodik tőletek. Közledejtek az Istenhez, és Ő közledegni fog hozzátok; Tisztítsátok meg a kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket, ti kétszívűek! Érezzétek nyomorúságaitokat, gyászoljatok és sírjatok! Nevetésetek forduljon szomorúságra és örömtök lehangoaltságra! Alázátok meg magatokat az ÚR előtt, és Ő felmagasztal titeket! Ne beszéljétek ellenséges érzületűen egymás ellen, szeretett testvéreim! Aki ellenséges érzületűen beszél az ő testvére ellen vagy ítélkezik az ő testvére felett, az ellenséges érzületűen szól a törvény ellen és ítélkezik a törvény felett ...“ (Jak. 4).

Péter apostol azt írja figyelmeztetésként: *„Legyetek józanok, legyetek éberek - vigyázatok! A ti ellenfeletek, az ördög, mint egy ordító oroszlán jár szerte és keresi azt, kit nyeljen el! Annak álljatok ellene hitben szilárdsággal; tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken az egész világon.“ (1.Pét.5:8-9).*

Az, aki nem tud Istennek mindenben igazat adni és nem tudja alárendelni magát szívből az Ő Szavának, azt továbbra is megtéveszti és becsapja az ellenség. Hányszor megtörtént, hogy egyik a másikat az ő saját szemszögéből bírálta és elítélte? Hányszor van a fecsegésnek olyan hatása mint egy rákdaganatnak, amely féktelenül teret hódít maga körül? Milyen hirtelen megítéli valaki felebarátját annak alapján, amit mondtak róla? Ilyen módon nem mehet tovább. Ma mindenki mindenkiről azt híresztel, amit éppen akar. Ki gondol még egyáltalán arra, hogy minden haszontalan és hivalkodó beszédért számadást fog kelleni adjunk? Ki érdekelt abban, hogy ellenőrizze az igazság tartalmát annak, ami valakiről elhangzott?

Valaki elterjeszt egy testvér vagy testvérnő felől épp azt, ami eszébe jut, és némelyek még tesznek is hozzá valamit. Ki ragaszkodik még ahhoz, hogy az illető személy is a helyszínen legyen, akiről éppen szó van? A nő elhíreszteli a férjét, a férj a feleségét — ki-ki a maga módján, amit csak akar. Ki vizsgálja meg magát, kiben hathatós még az Isten szellemének büntetése? Ki gondolja meg, hogy nem helyénvaló az álláspontja? Kevesen észlelik, minő romboló következményekkel jár az egész. Meddig akarunk még belenyugodni a szomorú vigasztalan gyülekezeti állapotba? Mindenki csak azt kellene mondjon a másikról, amit az illető személy jelenlétében és az ÚR jelenlétében is mondani lehetne. A lehető legjobb az lenne, ha egyáltalán semmit nem

beszélgetnénk egymásról, hanem imádkoznánk egymásért és időnket arra hasznosítanánk, hogy tanúi lehessünk az Úrnak.

Hogy a rágalmozó fecsegés még hitelesebb legyen, gyakran hozzájön a magyarázó észrevétel: „De hiszen ismerem az illetőt ... Nekem nem kell mondjon senki semmit ...“ Ez meglehetősen van emberek, akik nincsenek tisztában önmagukkal és a saját destruktív akcióikkal (magatartásukkal). Amint a Szentírás mondja, saját magukkal nincsenek békességben és evégett nyelvükkel, amelyet lángba borított a gyehenna tüze, (Jak.3:6) viszályt keltenek, ahová csak eljutnak. Vipera-méreg van nyelvük alatt, jóllehet részben új nyelven de ugyanakkor a régi nyelvükön is szólnak, sőt esetenként még kétnyelvűséggel is, attól függően, hogy az ellenség milyen módon tudja őket a legjobban az egyének és az egész gyülekezet rovására kihasználni. Hol áldanak, hol átkoznak; attól függően, hogy kiről van szó, ha az érintett személy ellenségként vagy barátként van számukra nyilvántartva. **Mennyi ideig tartson ez még így? Milyen megoldást kínál fel a Szentírás számunkra?**

Tekintettel a Jézus Krisztus közeledő visszajövetelére, a kérdés több mint jogos: Mikor rendelik magukat mindazok, akik a menyasszony gyülekezetéhez tartoznak Istennek és az Ő Igéjének szolgálatkészen az Úrnak, és pedig az egész gyülekezet jólétére és épülésére? Mi hiszük, hogy a menyasszony-gyülekezet a végén olyan állapotba fog kerülni, mint amilyen a kezdetben volt, nevezetesen egy szív és egy lélek. Majd csak akkor fogjuk Isten nagyságos tetteit közösen átélni. Mégis előzőleg át kell hasson mindenkit egy igazán mélységes, az Úrtól ajándékozott büntudat, egy a Szellem által kieszközölt belső bűnbánat — **nem egy olyan bűnbánat, amit egyik a másiktól követel, hanem egy a Szent Szellem által, mindenkiben személyesen előidézett töredelem.**

Ahhoz, hogy képesek legyünk egymásnak szolgálni, el kell tulajdonítsuk az alázat szolgálat-palástját. Aki figyelmeztetni akar másokat, az helyezze el magát először annak a helyzetébe, akit figyelemre akar inteni, és legfőképpen tegye félre a gerendát a saját szeméből, még mielőtt előkészülne arra, hogy a szálkát a testvére szeméből eltávolítsa.

A mi mottóink egy vers kellene legyen a hegyi beszédből, amely az angol nyelvhasználatban „aranszabálynak“ lett elnevezve: **„Ezért minden olyan dolgot, amit elvártok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük; mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.“** (Mt.7:12).

Nos a hegyi beszédben tudvalevően megtaláljuk a következőket is a nyolc boldog-mondások között: **„Boldogok, akiknek szívük tiszta, mert ők meglátják az Istent!“** Akik tájékozottak afelől, amit Isten a mi generációnkban végzett a Branham testvér különleges szolgálatán keresztül, azok tisztában vannak azzal, hogy az általa közhírré tett, jelenkori „Vissza-az-Igéhez-üzenet“ meg kell előzze Jézus Krisztus második eljövételét. Keresztelő János a Jézus Krisztus első eljövételét megelőzően lett kiküldve, hogy utat **készítsen** az Úrnak. Ez az apostoli-prófétai szolgálat a napjainkban, a mindenek **újra-helyreállítása** miatt lett elrendelve (Mát.17:11). Mindazok,

akik igazán a menyasszony gyülekezetéhez tartoznak, kötelezően el kell fogadják és hit által magukévá kell tegyék, az ezidőre szóló isteni Ige üzenetet úgy, amint az Ige mondja. Felelőtlenség lenne ezentúl is így eljárni, miközben mindenki úgy hiszi magáról és az ő pártjáról, hogy elő van készülve az elragadtatásra. Nos meglepő módon erről még azok is meg vannak győződve, akiknek a lehorgasztott arcuk és kifejezésük olyan sötét mint a Kainé volt.

A mai hívő emberek körében vannak olyanok is, akik úgy vélik, hogy szeretik Istent, de egyidejűleg a felebarátjukat, egy testvért vagy testvérnőt képesek gyűlölni. Úgy vélik, hogy tudnak beszélni Istennel, de nem egy bizonyos testvérrel vagy testvérnővel. Megbékéltetlen állapotuk dacára, elfogódottság nélkül azt hiszik, hogy készenlétben vannak a Jézus Krisztus eljövetelére. Magabiztosan meg vannak győződve afelől, hogy Istennel szövetségben vannak, anélkül, hogy közösségben lennének a testvérek- és testvérnőkkel. A Szentírásban mindkettő egymástól elválasztathatatlanul élénk van szemléltetve. „... amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségeitek legyen velünk; **a mivelünk való közösség pedig közösség az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal.**“ (1.Ján.1:3).

Isten gyermekeiként egyszer és mindenkorra fel kell fogjuk, hogy minden egyes területen alá kell rendelnünk magunkat Istennek és az Ő Igéjének, ezzel egyetértve. A gyülekezetre csak az isteni rendelkezés érvényes, amelynek feltétlenül mindnyájan alá kell rendelnünk magunkat. Az összes hívőkké lettekért — minden egyes férfiert, minden egyes nőért, minden egyes apáért, anyáért, gyermekért — Isten felelős a gyülekezetben. Amennyiben evésről és ivásról van szó, a napok megkülönböztetéséről és más egyéb hasonlókról, cselekedjen mindenki az ő meggyőződése szerint, de hagyja a többieket békében és tartsa tiszteletben a mások döntését (Róm.14:1-10). Ámde más a tényállás akkor, amikor azon dolgokról van szó, amelyek Isten Szavában mindenkire kötelezően meg lettek határozva. Csak amit az írott Igének értelmében, a tilalmak és az elrendelések alapján, kifogásolható ill. megkérdőjelezhető, szabad és kell az írott Ige alapján megítélni.

Izráelben a vének - úgy bírói mint elnöki méltóságban - vették át a jogok rendezését (5. Móz.16:18-20). Az egész nép hozzájuk fordult. A gyülekezetben ugyancsak a vének vannak ezzel a feladati területtel megbízva. Amikor az ÚR megjelent az Ő szolgájának Mózesnek, ezt mondta neki: „*Menj, gyűjtsd össze Izráel véneit, és ezt mondd nekik: ...*“ (2.Móz.3:16). Ezek olyan emberek voltak, akik a törzsek és az egész nép bizalmával rendelkeztek. Amikor Mózes felment a hegyre azért, hogy az ÚR Istennel találkozzon, magával vette az izráeliták 70 véneit is. „*De Ő nem nyújtotta ki a kezét, Izráel fiainak ezen kiválasztott vezetői ellen: nem, jóllehet látták az Istent, ettek és ittak is.*“ (2.Móz.24:11). Amint egyrésről a papok gondot kellett viseljenek az Istentisztelet szellemi lezajlásáról, olyan módon a lévítáknak is szintén meg volt a tennivalójuk a templomban. A vének pedig felelősök voltak az összgyülekezetről; törvényt tartottak az ellenszegülő és fegyelmezetlen fiak felett (5.Móz.21:18-21) de úgyszintén ítélkeztek a házassági perpatvarban is (5.Móz.22:13-21).

Az újtestamentumi gyülekezetekben hasonlóképpen ki lettek a vének (presbiterek) nevezve (Ap.Csel.14:23; 1.Tim.3; Tit.1 s m.). Pál apostol és Barnabás a Jeruzsálemi apostolokhoz és vénekhez fordultak egy delegációval egy vitás kérdés végett. (Ap. Csel.15). Ez által kézbesítették a következő levelet: „*Mi az apostolok és a vének a ti testvéreitek gyanánt üdvözetünket küldjük az antiókhiai, szíriai és ciliciai pogány származású testvéreinknek ...*“ (23.v.). Amikor egy helybeli eset megoldásáról volt szó, Pál apostol nem az ötszörös szolgálattal megbízott testvéreket hívatta, hanem a gyülekezet véneit: „*Milétoszból azután üzenetet küldött el Efézusba, és magához hívatta a gyülekezet véneit.*“ Aztán intette őket: „*Viseljetek tehát gondot magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szent Szellem, hogy legeltessétek az Isten az ÚR gyülekezetét, amelyet tulajdon vére árán szerzett meg magának*“ (Ap. Csel.20:17+28).

A vének felügyelőknek és igazgatóknak is vannak nevezve. A huszonnégy vén a Jelenések Könyvéből az Ó- és az Újszövetség képviselőiként vannak bemutatva. A vének vannak felszólítva a betegekért való imádkozásért és az olajjal való megkenésért (Jak. 5:14). Az a jelentős és sokatmondó feladatuk, hogy gondoskodjanak minden tekintetben a gyülekezet jólétéről.

„*A közöttetek levő véneket tehát kérem én, mint a presbitártársuk és mint a Krisztus szenvedésének tanúja, valamint az eljövendő dicsőségnek a részese is, amelynek a leleplezése még küszöbön áll: legeltessétek és legyetek felvigyázói a reátok bízott Isten nyájának ...*“ (1.Pét.5:1-2). Akinek valóságos istenfélelem van a szívében, az tiszteletben fogja tartani az Istentől elrendelt testvéreket az ő szolgálatukban. Aki nem tudja tiszteletben tartani Isten döntéseit, az nem rendelkezik az Istenfélelemmel sem. Az Istenfélelem vissza fog és kell térjen a gyülekezetbe (Ap.Csel.5:1-11), mert ez a kezdete minden isteni bölcsességnek (Zsolt.111:10; Péld. 1:7; Jak.3:17).

A felelős testvérek a gyülekezetben illetékesek mindazok érdekeit szemmel tartani, akik a gyülekezethez tartoznak. Pál apostol írja: „*Mert mi közöm nekem ahhoz, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem-e reátok tartozik, a belül lévők felett ítélkezni?*“ (1.Kor.5:12). Aki nem tudja magát beilleszteni a közösségbe és visszavonul a gyülekezeti közéletből, mert az Ige nem adhat neki igazat, az visszavonja magát Istentől, arról tanúskodva, hogy nem rendeli alá magát az Igének, hanem fölé helyezi magát. Ez esetben jogosult a kérdés, ha az ilyen emberek tagját képezhetik-e az ÚR testének, akire a teljes Ige alkalmazandó. Léteznek olyan emberek is, akik igényt tartanak arra, hogy nekik mindig igazuk van. Márpedig egy hívő ember joga mindig csak az Ige meghatározott korlátai között áll fenn. Aki ezen túlmegy, elhagyja a bibliai alapot és visszavonja magát a Szent Szellem átváltoztatásától. Szóval az emberek így nem csupán, hogy ellenséges területre lépnek, hanem közvetlenül belekerülnek a gonosz szellemek befolyása alá és eltévelyegnek.

„*Szeretett testvéreim, még ha valaki elhamarkodottan vagy meggondolatlanul megbotlott és félrelépett, ti akik szellemi emberek vagytok, igazítsátok újra helyre az ilyet a szelidség szellemével. Ennélfogva vigyázz azért saját magadra, hogy kísértésbe*

ne essél te is!“ (Gal. 6:1).

Ha a házasságban vagy a családban, vagy a testvérek között — mindenkinek az Isten Szava a mértékadó, csak ezáltal lehet alkalmazni a jogmondást. Nincs egy hívőnek sem megengedve, az ő jogigényét egy Krisztusban élő testvér vagy egy testvérnő ellen bíróság előtt egy ügyvéd alkalmazásával érvényesíteni. Pál apostol megpirongatja a hívőket, akik jogaik érvényesítését hitetlen bírák előtt keresték, ahelyett, hogy a szentek előtt keresték volna (1.Kor.6). Mindazok, akik jogaikat hitetlen bírák előtt keresik, megvetik Istent és az Ő Igéjét, kiszolgáltatják az ÚR gyülekezetét a gúny tárgyának és gyöngyöket dobnak a disznók elé. Senki, aki szándékosan áthágja Isten Szavát, nem fogja büntetlenül megúszni. Aki egy földi bíró elé megy, az máris háttálon kívül helyezte az isteni jogszabályt, miközben az ő saját jogait hitetlen úton keresi. Hogyan tudjon például egy bíró megfelelő ítéletet hozni egy házassági ügyben, ha Isten Szavát még csak nem is ismeri? De hiszen egyáltalán nem tudja, mi áll megírva a Máté 5:32 vagy a Máté 19:9, az 1.Kor.7:10-11 vagy a 7:15 –ben és sok más újtestamentumi Bibliahelyeken, és azt sem, ami a 2.Móz. 20-tól a Mal. 2:16-ig írva áll az Ótestamentumban.

Minden, ami a hívőkkel történik, nem magánügy, nem egy családi ügy, hanem az egész gyülekezetre vonatkozik, amennyiben a nyilvánosság elé került az ügy. Evégett kell létre jöjjön a gyülekezetben az isteni jogszolgáltatás az Ige által minden pártfogás nélkül. Vitás esetekben mindig szükség van egy közvetítőre (békítőre), aki igazságot hoz. Mindazonáltal a közvetítő nem tarthat egyik párthoz sem és nem adhat egyik oldalnak sem igazat, az ő feladata a közbenjárás és a kibékítés. A mi Szabadítónk a lehető legjobb példa. Ő közvetítője lett az Új Szövetségnek, Őbenne lett kibékítetve az elidegenedett emberiség Istennel. Aki a gyülekezeti közösség keretén belül visszavonja magát az Ige jogszolgáltatásától és tiltakozik ellene, az kitarat a saját útja mellett. Odáig kell jutni, amint Pál apostol tanította, hogy a hitben jól bevált férfiak egy dolgot ami tisztázásra vár egyértelműen meg tudjanak ítélni.

Hogyha két ember vitázik egymással, még nem is feltétlenül haragos szándékkal; az is lehet, hogy mindegyik fél egy más bibliai versre hivatkozik és támaszkodik, anélkül, hogy kiegészítőül figyelembe venné a másik fél meglátását. Így aztán elkezdődnek a vádaskodások, amely olyan régi, mint maga az emberiség. Már az édenkertben, amikor az ÚR Isten kérdőre vonta Ádámot, így válaszolt: *„Az asszony, akit Te adtál nekem ...“* Amikor az ÚR Isten Évát vonta kérdőre, így hangzott a válasz: *„A kígyó csábított el engem...“* Még szerencse, hogy az ÚR Isten nem Ádámot és nem Évát átkozta meg, hanem csak a kígyót.

Hibáztatásokkal és bizonykodással nem lehet megoldani egy dolgot sem — ezzel csak még nagyobb lesz a probléma. Egy vádemelés csak az esetben jön létre, hogyha a megbocsátás és a megbékélés nem sikerült és vissza lett utasítva. Ez pedig a hívők között soha nem szabad előforduljon. Figyelmeztetőül a „Miatyánkban“ írva áll: ***„És bocsásd meg a mi vétkeinket (adósságainkat), amiképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek! És vezess úgy, hogy ne essünk kísértésbe, hanem szabadíts***

meg a gonosztól! Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő illetlen viselkedésüket, úgy a ti mennyei Atyátok is megbocsátja nektek, amennyiben azonban nem bocsátjátok meg az embereknek, úgy a ti Atyátok sem bocsátja meg nektek a ti illetlen viselkedéseiteket.“

Nos ha valaki azt gondolja, az ilyen Szavak nem vonatkoznak rá, máris elámitotta magát. Aki „egy dologban“ nem képes megbocsátani a felebarátjának, annak nem fog megbocsátani Isten sem „semmit“. Így olvashatjuk el a Márk 11-ik fejezetében: ***„És ha felálltok és imádkozni akartok, úgy bocsássatok meg, hogyha van valaki ellen valami panaszotok, úgy (azért), hogy a ti mennyei Atyátok megbocsássa nektek is a ti vétkeiteket (rossz viselkedéseiteket). Amennyiben azonban nem fogtok megbocsátani, úgy a ti mennyei Atyátok sem fogja megbocsátani a ti vétkeiteket (rossz viselkedéseiteket).***“ Ilyen Igeversekre alapozva, mindenki megítélheti saját magát és semmi szükség, hogy még megkérdezzen másokat, hogy áll körülötte. Aki ténylegesen megbocsátott, kezet nyújt a másinak a megbékélésre. Aki nincs megbékélve az ő testvérével, nem lehet kibékülve Istennel.

Sőt ha valaki csak neheztel is egy testvér ellen, ítélet alá esik az isteni igazságszolgáltatás előtt. Aki ostoba gyengeelméjűnek nevezi őt, számot ad a Tanács előtt. Aki bolondnak nevezi őt, az vétkessé tette magát a pokolnak (Máté 5). Mennyi ideig akarjuk még mellőzni ezeket az Igeverseket? Egy felszínes meg szemléléssel „gyarlóságos köznapiságnak“ lehetne tekinteni a három említett esetet. Isten előtt azonban egy rossz dolog, mert Ő ismeri a szív motivációit, hogy egyáltalán miért is jönnek létre az ilyen kijelentések és megjelölések. Ő belát a szívbe és megvizsgálja a veséket. A Máté 5 –ik fejezetében hivatkozva van azon dolgokra, amelyek szerintünk „csekélységek“ és azokra akik ezen „csekélységekkel“ megterhelték magukat: akik az Úrnak áldozatot szeretnének vinni, hagyják azt az oltár előtt és béküljenek meg előbb az érintett személlyel. Csak amennyiben az isteni törvény és a közrend létesítve van minden egyénben, csak akkor lesz megtalálható a gyülekezetben is.

Az isteni válaszáadás a gyülekezetben

„Ha a te atyádfia vétkezett, úgy menj el hozzá és szembesítsd a dologgal négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát; ha pedig nem hallgat rád, úgy végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem akar hallgatni rájuk, úgy mondd meg a gyülekezetnek; Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt.“ (Máté 18:15-17). Ezt az Igét kellett Pál apostol szem előtt tartsa, amikor a felelős testvéreknek az 1. Kor. 5–ben az igazságszolgáltatást egy kivételes esetben a 3. Mózes 18:8 alapján alkalmazta, ahogyan ez még a pogányok között sem volt elképzelhető.

Nyilvánvalóan más esetekben sem konzultálták a vének tanácsát, mert az apostol

szemrehányást tesz, hogy vitás kérdésekben „... azokat ültetitek bírói székre, akik egyébként semmi figyelmet nem érdemelnek a gyülekezetben! Megszégyenítésetekre kell mondjam nektek! Ennyire tényleg nincs közöttetek egyetlen egy megfontolt, helyesen ítélő ember sem, aki alkalmas lenne arra, hogy döntőbíróként határozatot hozzon a testvérek között?” (1.Kor.6:4-6).

A 2.Kor. 2-ben útbagazítást találunk afelől, hogy mi történjen egy olyan hívővel, aki nem hallgatott egy vagy kettőre és akinek az ügye a gyülekezet elé lett hozva: „Elég az ilyennek az a büntetés, amit a többség mért rá. Most viszont inkább bocsátsatok meg neki, és vigasztaljátok meg, hogy a túlságos nagy szomorúság miatt, valamiképpen ne legyen rá mérve a kétségbeesés. Ezért ajánlom nektek, tanúisatok iránta szeretetet. Mert hiszen leveletem azzal a szándékkal is írtam, hogy próbára téve titeket meggyőződjek megbízhatóságotokról, vajon mindenben beigazolódik-e a ti engedelmisségetek. Akinek pedig ti megbocsátok egy botlást, annak én is megbocsátok; mert amit én megbocsátottam — ha volt egyáltalán mit megbocsátanom — azt tiérettetek tettem a Krisztus színe előtt. Elvégre nem akarunk áldozatai lenni a sátán ravasz fogásának, az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk.“

Így tehát nem arról van szó, hogy egyik a másikat szemrehányásokkal illesse, hanem a megbocsátásról és az isteni rendről van szó, amely önmagában létrehoz egy Istennek tetsző kellemes légkört. A törvény mindenkit hibásnak ítél, a kegyelem pedig felment az ítélet alól. Az ÚR mindnyájunk bűneit magára vette és felvitte azt a keresztfára. Ott jött létre a tökéletes isteni megbocsájtás és megbékélés az isteni szeretet, Jézus Krisztus, a mi URUNK áldozata által. Ő békességet hozott azoknak, akik be- és elfogadják Őt. **Aki felrója a másikkal a bűnt ill. a botlást, az hatályon kívül helyezi saját magának a megbocsátást. Számára elveszíti érvényességét az elvégzett megváltás és a megbocsátás, mivelhogy ő a maga részéről nem hajlandó gyakorolni a megbocsátást.** Így lesz aztán ismét az ellenségeskedés honosítva és válaszfal felállítva. Azáltal, hogy felszámítjuk a másikkal az ő botlását (bűnösségét), vétkessé tesszük önmagunkat Isten előtt, mivelhogy ezáltal a végrehajtott megváltást önmagunkra nézve, nem a másikkal, érvénytelennek nyilvánítjuk. Ebben az esetben elsőbbséget kap a mi saját egoizmusunk, és mi rajtunk az emberi viselkedés és az emberi gondolkodásmód uralkodik. Örökre érvényes, amit Isten Krisztus Jézusban elvégzett, valamint a kegyelmi állapot a Róm.4:7-8 -ból: „*Boldogok, akiknek megbocsátattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik; Boldog az az ember, akinek az ÚR nem tulajdonít bűnt.*“

Az Efézus 5:21-től mindnyájan meg vagyunk szólítva. Először általánosan ez áll: „*Rendeljétek alá magatokat egymásnak, amint a Krisztus félelme követeli*“, azután ki van jelölve a nőknek a helyük, és éppen úgy a férfiaknak is, egészen a csúcspontig a Krisztus összehasonlításáig a gyülekezettel, akiért odaadta magát, „...*hogy megszentelje azt miután megtisztította az Ige vízfürdőjével, hogy így Önmaga elé állítsa a gyülekezetet gyönyörű szépségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc vagy bármi ehhez hasonló fogyatékoság, annál inkább, hogy szent és feddhetetlen legyen.*“

Az isteni szeretet által, amely a tökéletesség köteléke, már itt el kell jussunk a Szellem által kieszközölt egységre. Csak akkor vagyunk készen az elragadtatásra. Branham testvér még életének idejében át lett helyezve szellemben a paradicsomba. Többek között látta a nagy, fehér ruhába öltözött sereget és ezeket a Szavakat hallotta hangos hangon mondani: **„Csak tökéletes szeretet megy ide be! Isten megajándékozott téged mindazokkal, akiket valaha szeretted és akik téged szerettek ...“** *„A szeretet nem tesz semmi rosszat a felebarátjának; A szeretet tehát ennél fogva a törvény betöltése.“* (Róm.13:10).

Pál apostol hivatkozott azon konkrét tapasztalatokra, amelyeket ő maga átélt, valamint a látomásokra miközben kihangsúlyozza a legkivételesebbet, amikor át lett helyezve a paradicsomba (2.Kor.12). Előzőleg már az 1.Kor.2–ben vallotta: *„Amit szem nem látott, fül nem hallott, és amit ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az Őt szeretőknek.“*

Az ÚR Jézus szeretett tanítványa sokat írt a szeretetről és így tett bizonyosságot: *„... mindaz aki szereti az ő Atyját, azt is szereti, aki attól született. Arról ismerjük fel, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent és megtartjuk az Ő parancsolatait.“* (1.Ján.5). Isteni szeretettel valóban csak az tud szeretni, akinek a szívébe kiöntötte a Szellem azt a megváltó és megbocsátó szeretet, amely a golgotai kereszten a megbérléshez és a megbocsájtáshoz vezetett.

Nekünk mindannyiunknak különösen a János leveleit kellene olvassuk, mert ezek közvetlenül érintik az Isten szerinti élet lényegét bennünk. Ő volt az, aki nyomatékosan figyelmeztetett arra, hogy nekünk nem szabad a Kain módjára szeretni, aki a gonosztól volt és megölte az ő testvérét. *„Gyermekeim, ne szeressük egymást szavakkal és nyelvvél, hanem tettel és az Igazságban! ... Szeretteim, hadd szeressük egymást! Mert a szeretet Istenből származik, és mindaz, aki gyakorolja a szeretetet, az Istentől lett nemzve és felismeri az Istent. Aki nem gyakorolja a szeretetet, nem ismerte fel az Istent; mert Isten a szeretet ... Istent soha senki nem látta; mindazonáltal ha szeretjük egymást, Isten állandóan bennünk marad, és az Ő szeretete tökéletességre jutott bennünk... És mi felismertük és elhittük az Isten irántunk lévő szeretetét; Isten a szeretet, és aki megmarad a szeretetben, az megmarad az Istenben, és Isten benne marad ... Ha valaki azt állítja: 'Én szeretem az Istent,' és ennek ellenére gyűlöli az ő testvérét, úgy az ilyen ember hazug; mert aki nem szereti az ő testvérét, aki láthatóan közel áll hozzá, határozottan, hogy nem szeretheti Istent, akit nem láthat.“*

Véggözetítés

Az 1.Kor.13–ban részletesen leírta Pál apostol az isteni szeretetet az összes tulajdonságaival és kihatásaival. Következésképpen tehát ha prédikál, énekel és beszél valaki a szeretetről, ámde az élete az ellentétét igazolja, kinek lehessen akkor hinni? Nekünk ki kell derítenünk az okokat, amelyek előidéznek a gyűlöletet és az ellenségeskedést a

házasságokban, a családi és a gyülekezeti viszonyokban. Meg kell találnunk az okokat, amelyek testvéreket és testvérnőket szétválasztanak, mielőtt egy Istennek tetsző, az Ő Beszéde által helyreállító és azzal megegyező életmódhoz eljuthatunk — egy olyan életmódhoz, amely nem egocentrikus elbizakodottságból áll, hanem amelyen ténylegesen megnyugodhat Isten tetszése. Énóknak megvolt a bizonyítéka, hogy kedves volt Isten előtt, még mielőtt elragadtatott (Zsid.11:5). Semmi előnyünk nincs egy öngazolt ajánlólevélből, amire szükségünk van, az az Isten bizonyágtétele a mennyből: „Ez az Én szeretett Fiam, az Én szeretett leányom, akikben tetszésemet találok.“ Hogyha megnyílik az égbolt felettünk, leszáll Isten Szelleme, és az egész valónk — beleértve a nyelvünk is, Isten szolgálatában lesz állítva, akkor lesznek életbe léptetve Isten csodálatos hőstettei, úgy mint pünkösdkor.

Mindnyájan, akik eljutnak az elragadtatásra, csiszolt, elkészült állapotba kerülnek, az isteni szeretetben, amely a tökéletesség köteléke. A szeretet, a megbocsátás és a megbékélés együtt jár. Ilyen módon válik nyilvánvalóvá az Isten békessége, amely felülhaladja a mi saját gondolkodóképességünket, azáltal, hogy meghatározza az egész életvitelünket. Egy egészen fesztelen állapot alakul ki, egy kellemes légkör amelyben úgy Isten, mint az ember is nagyon jól érzi magát.

Hadd tegyük magunkévá még egyszer a mi URUNK kijelentését az Ő hegyi beszédeből: „**Mindent, amit tehát elvártok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanúgy cselekedjétek velük; mert ebben áll a törvény, és ezt tanítják a próféták.**“ (Máté 7:12) Minden további nélkül mondani lehet: „**Minden olyan dolgot, amit nem szeretnének, hogy mások tegyenek velünk, azt mi sem szabad elkövessük velük szemben.**“ Helyénvaló lenne számunkra, ha mások is úgy gondolkoznak, beszélnek és ítélnének rólunk, ahogyan mi is róluk? Tetszene-e nekünk, ha gyűlölettel telve elkerülnek és rágalmaznak? Avagy akarhatja-e valaki minden komolysággal, hogy elváljanak tőle, megvessék és mint egy bélpoklost elkerüljék, stb. stb.? Minden bizonyára nem.

Mindenki, akinek valódi célkitűzése készenlétben lenni a mi URUNK Jézus Krisztusunk visszajövetelére, az megvizsgálja magatartását az Ige tükrében és helyesbíti magát a Szellemhez mérten. Hadd legyen a következő bibliai idézeteknek mindnyájunk életére kihatása.

„Ezenkívül pedig legyetek békések, egyetértők, teljesen együttérzők és testvérszeretők, könyörületesek és alázatosak! Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással (sértegetésért sértegetéssel), hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívtatok el, hogy áldást örököljete. Mert aki szeretne örülni az életnek, és jó napokat látni, óvja nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak megtevesztően álnokságot; forduljon el a gonosztól és cselekedjék jót, keresse és szaladjon a békesség után! Mert az ÚR szemé az igazakra van irányítva, és füle az ő könyörgésükre figyel; ellenben az ÚR arca a gonoszt cselekvők ellen irányul.“ (1.Pét.3:8-12)

„Legyetek tehát rendületlenül határozottak a kitartásban, szeretett testvéreim, az ÚR visszajöveteléig! Fontoljátok csak meg: A földművelő várja a föld drága gyümöl-

csét és türtőzteti magát miatta, amíg megkapja a korai- és a késői esőt. Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az ÚR eljövétele küszöbön álló esemény. Ne sóhajtozzatok egymás ellen, szeretett testvéreim, hogy el ne ítéltessetek! Vegyétek jól fontolóra: Ímé a BÍRÓ az ajtó előtt áll. Vegyetek példát, szeretett testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az ÚR nevében szóltak!“ (Jak.5:7-10).

„Csakhogy a Krisztus üdvüzenetéhez méltóan kormányozzátok a gyülekezetet; hogy akár odamegyek és látlak titeket, akár távol vagyok azt halljam rólatok, hogy szilárdan álltok **e g y** Szellemben, miközben egyértelműen egy szívvel mint **e g y** ember harcoltok az üdvüzenet (Evangélium) hitéért ...“ (Fil.1:27).

„Ha tehát van egy a Krisztusban kimondott rendreutasítás, ha van egy szeretetből fakadó bátorítás, ha van egy Szellemben való közösség, ha még létezik egy bensőséges részvét és könyörület, akkor tegyétek teljessé örömeimet azzal, hogy **e g y** nyelven vagytok, miközben ugyanazt a szeretetet érlelitek magatokban és egyértelműen egy célra törekedtek. Semmit nem tesztek akaratoskodásból vagy hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartjátok egymást magatoknál ...“ (Fil.2:1-3).

„Hiszen az Ő isteni ereje megajándékozott bennünket mindazzal, ami az életre és a kegyességre elkerülhetetlen, azáltal, hogy felismertük azt, aki az Ő saját dicsősége és szívjósága által hívott el minket. Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyünk és megmeneküljünk attól a pusztulástól, amelyet az érzéki kívánság okoz a világban. Éppen ezért minden igyekezetetekkel törekednetek kell arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz szívjóságot, a szívjóságban a felismerést, a felismerésben az önuralmat, az önuralomban az állhatatosságot, az állhatatosságban a kegyességet, a kegyességben a testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig az általános szeretetet.

Mert ha ezek a tulajdonságok megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi URUNK Jézus Krisztusunk felismeretében sem tétlenek és nem maradtok terméketlenek. Akiben pedig ezek a tulajdonságok nincsenek meg, az vak, rövidlátó és elfeledkezett arról, hogy régi bűneiből megtisztult. Ezért tehát, szeretett testvéreim, rajongóan igyekezzetek azon, elhívásokatokat és kiválasztásokat megszilárdítani; mert ha ezt teszitek, bizonyára nem fogtok soha vereséget szenvedni; mert ezen a módon nagylelkűen részesülni fogtok a belépéssel a mi Urunk és Megmentőnk Jézus Krisztusunk örök országába (2.Pét.1:3-11).

„Így öltsetek tehát magatokra – mint Isten kiválasztottai, mint szentek és szeretettek – könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelidséget és türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg kölcsönösen egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen; ahogyan az ÚR is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert ez a tökéletesség köteléke. És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben — hiszen erre vagytok elhíva is mint egy testben —, és tanúsítsatok háládatosságot iránta!“ (Kol. 3:12-15).

„Inkább buzdítva figyelmeztessétek egymást, amíg tart a ,ma‘, hogy senki közületek meg ne keményedjék, a bűn megtévesztése által.“ (Zsid.3:13).

„Mindeneknek a vége pedig közel van. Legyetek tehát kiegyensúlyozottak és gyakorlatiasak (nem érzelgősek); mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert ,a szeretet sok bűnt elfedez‘. Legyetek egymással vendégszeretők zúgolódás nélkül. Ki milyen kegyelmi ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmi ajándékainak jó sáfárai!“ (1.Pét.4:7-10).

*„**ANNAK** pedig, aki mindent megtehet, annál sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: Őt illeti a dicsőség a gyülekezetben és a Krisztus Jézusban nemzedékről nemzedékre! Ámen.“ (Ef.3:20-21).*

„És éppen most, ti gyermekek, maradjatok meg Őbenne, hogy mi valamennyiünknek, örömteljes bizodalunk legyen iránta, és az Ő visszajövetelekor ne kelljen megszégyenülve visszahátrálnunk előtte.“ (1.Ján.2:28).

Missziói beszámoló

Mély háládatossággal tekinthetünk vissza az eltelt 1993 –as évre. Az év összehasonlíthatatlanul gazdagon meg lett áldva. A mi hűséges Istenünk minden tekintetben megajándékozott kegyelemmel és annál többel, amit kértünk vagy remélni mertünk volna.

Kelet- és Nyugat-Európában, Nyugat-, Közép- és Kelet-Afrikában, egész Ázsia területén személyesen átéltem a sok missziói utazásaimon, amint az emberek százával, és részben ezreivel jöttek el az összejövetelekre.

Az októberi utazások lezárását Manilában éltük át a Fülöp-szigeteken, ahol két órán keresztül tartott az összejövetel, televízió keresztül, teljes hosszában ki lett sugározva az egész nemzetnek, és így az emberek több milliói hallhatták az Isten Igéjét. A második összejövetel azután, egy órán át lett sugározva. Sok helyen egészen új összeköttetések alakultak ki és ajtók nyíltak ki. Úgyszintén olyan testvérekkel is találkoztam, akik egy ideig a kitaposott út mellett, nem a bibliai tanítás szerint jártak, most azonban teljes szívvel a Szentírás alapján hisznek és ezentúl csak azt prédikálják, amit valóban a Szentírásból prédikálni lehet.

Az angol brosúráink iránti kereslet - de egész különösképpen „A hagyományos kereszténység ...“ című angol kiadású könyvért - olyan roppantul nagy, hogy máris neki kell fogjunk egy új kiadás nyomtatásába, több ezer példányban. Ez a könyv le van világszerte fordítva és publikálva a különböző országok nyelvhasználatában. A dolog - Istennek legyen hála -úgy áll, hogy egyetlen egy tanítást sem kell különös módon kihangsúlyoznunk vagy megvédenünk. Amint közismert, nem tartozunk sem

az úgynevezett Szentháromság képviselőihez, sem pedig a „Jesus only” gyülekezetéhez, hanem a Bárány vérén megváltottak, az élő Isten gyülekezetéhez tartozunk, amely egész a végpontig megmarad a **teljes** Igazság oszlopa és fundamentuma ként (1.Tim.3:15), úgyhogy minden pontban úgy tanítunk és úgy hiszünk amint az Írás mondja. Így megadjuk Istennek a lehetőséget, hogy bármilyen témában Önmaga legyen tanúbizonyságot. A most pontosan negyven éves szolgálatom idejéből, az Úrnak legyen hála, egyetlen egyszer sem kellett valamit visszavennem abból, amit prédikáltam, mivel mindig is csak Isten Szava volt, amely mindörökké megmarad.

A helyzet tisztázása végett hadd legyen itt az is megemlítve, hogy ami a Branham testvér szolgálatát illeti, én nem hiszek egy jogutódban (trónörökösben). Sem Péternek és sem Pál apostolnak nem voltak jogutódai, továbbá sem Luthernek nem volt jogutódja, vagy Zwinglinek, vagy legyen az Isten bármely embere. Istennél csak eredeti elhívások létezhetnek, amely közvetlenül kapcsolatos az Ő üdvhátározatával. Istennek valamennyi szolgálói csak azt gyakorolták, amire megbízta őket az ÚR. Ehhez hasonlóan én magam is azt kell tegyem, amire elhívott engem az ÚR 1962 április 2-án, az Ő rettentő, csont és velőket átható parancsoló hangján. Erre bebizonyítottan világszerte igazolást nyújt az elmúlt huszonhét év prédikatori főállási szolgálatom eredménye. 107 országot személyesen bejártam, és ezekből valamennyit többször is. Az ellátás azonban kiterjed az egész világra, azokra az országokra is, amelyekbe még személyesen nem jutottam el.

Amennyiben vannak testvérek, akik ostoba módon a Branham testvér megszemélyesített utódaiknak adják ki magukat, mialatt a nyolcadik hírnökként prezentálják magukat, efelett a belső állapottól függően, csak nevetni vagy sírni lehet. A mi feltámadott URUNK kezében csak hét csillag volt, tudniillik a gyülekezet hét angyala (Jel.1:20). Mármost ha létezik egy „nyolcadik“, akkor az semmi esetre sem lehet az ÚR kezében és következésképpen nincs isteni megbízásban. Amint már sokszor említettem, az ÚR felhasználta az Ő szolgálait és hírnökeit különböző szolgálatokra, mégis az alapvető dolgokat fenntartotta a maga számára: Ő, aki önmaga váltotta meg az Ő gyülekezetét, különválasztja és összegyűjti azt, előkészíti és eljuttatja őket a tökéletességre az Ő dicsőséges visszajövetelének napjára. Ő maga fogja nemsokára az Ő elkezdett művét véglegesíteni, az Ő gyülekezetét magához veszi az Ő dicsőségébe (1.Thess.4:13-17).

Sokrétű tennivaló

Amint ismeretes, itt a Missziói Központban különböző európai nyelveken nyomtatunk. Továbbá kazettákat is nagy terjedelemben szétküldünk és így gondoskodunk mindazon testvérekről is, akik a diaszpórában élnek. Az utóbbi időben, különösképpen Afrikában és Ázsiában tett utazásaim során, ismételten kérve lettem arra, hogy meghatározott időközönként bizonyos bibliai témákat kezeljek és az angol nyelvű

testvéreknek is eljuttassam. Ezáltal legyen részük a számos angol nyelvű gyülekezetek- és imaközösségeknek is abban, amit az Úr az Ő Igéjének üzenete által az Ő népének ezidőben mondani akar. Isten meghatározó tevékenységéhez való hozzácsatolása nélkülözhetetlen ebben a végfázisban.

Szívből szeretnék mindenkit arra kérni, hogy eme felelősségteljes szolgálatról Isten előtt megemlékezzetek. Most igazán minden arra megy, hogy létrejöhessen az Úr tökéletes akarata az Ő népe között. Az aktív támogatásaitok segítségével tette egyáltalán lehetővé e globális szolgálattal való megbirkózást. Az Úr áldjon meg mindnyájatokat és legyen mindnyájatoknak része egy bőséges ellenszolgáltatásban. Ezen a módon valóban közvetlenül részt vesztek az Isten művének kiterjedésében.

Tisztelettel meg szeretném ragadni az alkalmat és az összes franciát beszélőknek is köszönetet mondani, akik Alexis Barilier testvér szolgálatát támogatják. Újra és újra hallani lehet az áldásokról, amelyeket az ő fáradhatatlan szolgálata kieszközöl, különösen a francia nyelvű afrikai országokban, de éppen úgy Európában is.

Ugyanúgy köszönetet szeretnék mondani mindazoknak is, akik szeretett Etienne Genton testvérünk áldott munkája mögött állnak, amelyet minden elszántsággal Olaszországban végez, és mindazokat, akik az ő imádságaikkal támogatják őt. Olyan testvérekkel van dolgunk, akik önzetlenül az Úr és a gyülekezet szolgálatában állították magukat.

Markku Vuori testvérünk Finnországból sem marad említetetlenül. Ő is a lehető legjobb módon megtesz mindent, hogy biztosítsa a szolgáltatást hazájában. Áldja meg az Úr őt is bőségesen valamennyi testvérrel együtt ott a hideg északi vidéken, és töltsse be őket Krisztus égő szeretetével egymás iránt.

Szintúgy köszönetet mondunk teljes szívből valamennyi testvéreink és a testvérnőknek, akiket voltaképpen szintén meg kell említeni, akik teljes igyekezettel és teljesen önfeláldozóan végzik a fordítási munkálatokat a kelet-európai nyelveken. Ha az egész világra kiterjedő művet szem előtt tartjuk, akkor a végtelenségig folytathatjuk a listát. A Branham testvér prédikációi is úgyszintén közhírré vannak téve és kinyomtatva mindezen nyelveken.

Az 1994-es évfolyamra teljes szívből kívánom mindenkinek Isten valamennyi ígéreteinek beteljesedését és a Mindenható Isten áldásainak látható tapasztalatát. Az minden bizonnal igaz, hogy az Úr visszajövele egy évvel közelebb érkezett és számolhatunk azzal, hogy a menyasszony gyülekezetnek kiszabott kegyelmi idő itt ezen a földön valóban hamarosan véget ér, nemsokára az Úrnál leszünk mindenkorra.

Ha Isten is úgy akarja, a zürichi összejövetelek úgy mint az évek folyamán, minden hónap utolsó vasárnapján lesznek megtartva és úgyszintén a hónap minden első hétvégén összegyűlünk Krefeldben. A két összejövetel között pedig úton vagyok más országokba.

Emlékezzetek meg imádságaitokban rólam és az üdvtörténelemmel kapcsolatos Igeszolgálatról, hogy mindenben, ami történik, legyen meg Isten akarata. A sátán cél-táblájának vett engem úgy, hogy szakadatlanul szórja reám ismert tüzes nyilait, amely-lyel hihetlenné és hatálytalanítani akarja tenni az isteni küldetést a maga módján. Pedig a mi Úr Jézus Krisztusunk legyőzte őt a golgotai keresztfán, és eme végrehajtott győzelmi diadalnak tanúi leszünk miközben szintén együtt átéljük, miként vettetnek lábai zsámolyául az összes ellenségei. Hadd állítsuk magunkat tudatosan Isten oldalá-ra, és harcoljunk ma hitért, amely egyszer s mindenkorra a szenteknek adatott. Az Úr áldjon meg benneteket gazdagon.

Isten megbízásából munkálkodva

Frank Testvér

